

Krikščioniškas dosnumas

***Pagrindinė eilutė: „Kai pjausi lauke ir pamirši pėdą, negrįžk jos paimti. Palik ją svetimšaliui, našlaičiui ar našlei, kad Viešpats, tavo Dievas, palaimintų viską, ką darai.“
Pakartoto Įstatymo 24:19***

***Įšrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Pakartoto Įstatymo 24:14-22***

„Pakartoto Įstatymo“ knygoje užrašytas paskutinis Mozės žodis izraelitams, pasakytas netrukus prieš jo mirtį. Šio žodžio tikslas buvo paraginti juos prisiminti ir laikytis nurodymų, kuriuos Dievas savo tautai buvo davęs praeityje. Vienas iš šių nurodymų užrašytas mūsų pagrindinėje eilutėje. Šio reikalavimo paaiškinimas pateikiamas ankstesnėje eilutėje. „Atminkite ir laikykitės šio įsakymo, nes jūs buvote vergai Egipte, ir Viešpats, jūsų Dievas, išgelbėjo jus iš ten. Todėl aš jums įsakau tai daryti.“ Pakartoto Įstatymo 24:18

Izraelitai neturėjo ignoruoti tų, kurie buvo bejėgiai ir skurstantys. Priešingai, jie turėjo sąmoningai leisti jiems rinkti, savo reikmėms, tai, kas buvo palikta laukuose. Šio nurodymo priežastis buvo ta, kad jie patys taip pat buvo bejėgiai ir skurstantys, kai buvo vergai Egipte. Pamoka yra rūpestis kitais. Tai yra Dievo panašumo aspektas, nes pats Dievas taikė šį principą, nes savo plane jis atsižvelgė į vargšus ir bejėgius žmones.

Kai tobulas žmogus Adomas savanoriškai nepakluso Dievo nurodymui Edeno sode, jam buvo

paskirta bausmė – mirtis, kurią vėliau paveldėjo kiekviena vėlesnė žmonių karta (Pradžios 2:16, 17). Kadangi visi žmonės gimė nuodėmingi ir netobuli, niekas negalėjo „jokiu būdu išpirkti savo brolio, nei duoti Dievui už jį išpirkos“ (Psalmių 49:7; 51:5).

Tik be nuodėmės, tobulas žmogiškasis gyvenimas galėjo patenkinti Dievo teisingumą – tobulas žmogiškasis gyvenimas, Jėzus, už Adomo, tobulos žmogiškosios gyvybės, nepaklusimą. (Išėjimo 21:23; Romiečiams 5:12, 19). Dievas išpirko kiekvieną žmonijos narį, atsiųsdamas į pasaulį savo viengimį Sūnų kaip tobulą žmogų, kuris tada savanoriškai atidavė savo gyvybę „kaip išpirką už visus“, taip patenkindamas Dievo teisingumą. Jono 3:16, 17; 1 Timotiejaus 2:5, 6; 1 Petro 3:18

Kaip Dievas išlaisvino Izraelio tautą iš Egipto vergovės, taip pat Jis išlaisvino Kristaus pėdomis einančius iš nuodėmės ir mirties vergovės. (Jono 8:35, 36; 1 Korintiečiams 15:22). Turėtume visada tai prisiminti; turėtume rodyti meilę ir gailėstingumą tiems, kurie dar nėra girdėję Evangelijos arba dar ja netiki.

Būna, kad susiduriame su žmonėmis, kurie, nors ir visiškai nėra religingi, patiria sunkių gyvenimo išbandymų, pavyzdžiui, ligą ar artimojo mirtį (Romiečiams 8:22). Turėtume juos laikyti kaip „svetimšalius, našlaičius ar našles“ šiame Dievo Izraeliui duotame nurodyme. Tokie žmonės galbūt neturėjo progos išgirsti ar įtikėti Dievo Žodžiu, arba jų protas gali būti užtemdytas.

Turėtume jiems rodyti meilę ir užuojautą. Jei įmanoma, taip pat turėtume pasidalinti su jais kai kuriomis Tiesos „sėklomis“. Taip galime suteikti

jiems biblinį pagrindą tikėti visų prisikėlimu ir nuostabiais karalystės palaiminimais, kurie netrukus ateis ant visos žemės. (1 Korintiečiams 15:21, 22; Apreiškimo 21:1–5). Jie gali priimti gerąją naująją dabar, arba mes galime pasėti tiesos ir vilties sėklas, kurios sudygs jų širdyse Kristaus karalystėje.